

Arrest

nr. 125 909 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Yezidische origine te zijn, geboren te Erevan, Armenië. U bent gehuwd met S.A. (O.V. X) en samen hebben jullie 3 zonen: E., V.A. (O.V. X) en Y..

In 2008 werd u lid van de Partij van de Regio's, de partij van president Viktor Yanukovich.

U speelde een vrij actieve rol binnen de partij. Zo voerde u propaganda voor de partij, u werkte mee aan verkiezingscampagnes en u organiseerde het vervoer van kiezers bij verkiezingen.

Op 20 november 2013 woonde u een vergadering van de lokale partijafdeling bij. Er werd gezegd dat 's anderendaags, een grote betoging zou plaats vinden in Kiev. Partijmilitanten, zoals uzelf, kregen de opdracht om naar de betoging te gaan en er, indien dit nodig was, demonstranten aan te vallen.

U en uw goede vriend, A.S., waren niet te spreken over deze opdracht, maar niettemin ging u in de ochtend van 21 november 2013 naar het Vrijheidsplein in Kiev, waar zich inderdaad manifestanten verzamelden.

Zelf zou u zich op het Vrijheidsplein niet te buiten zijn gegaan aan geweld, maar u zag wel dat een aantal demonstranten hardhandig werden aangepakt.

2 dagen later, op 23 november 2013, kreeg u de opdracht om met een tube naar Armeense restaurants te gaan. De restaurants voorzagen demonstranten onder meer van soep. U en A.S. kregen de opdracht om de tube, met onbekende inhoud, in de keuken van de betreffende restaurants stiekem in de soep te doen.

U ging weliswaar met A.S. naar de restaurants, maar u voerde de opdracht niet uit.

Op 25 november 2013 kwam u 's avonds bij uw woonst aan. U werd er klaarblijkelijk opgewacht door 2 mannen en u zag dat één van beide mannen gewapend was met een mes. U slaagde erin om uit handen van de mogelijke belagers te blijven en vluchtte naar binnen.

Thuis aangekomen belde u uw vriend Ar.. Samen met uw gezinsleden dook u onder bij een andere vriend, een zekere K..

Drie weken later, op 15 december 2013, kreeg u van uw vriend Ar. een telefoontje waarin u gemeld werd dat uw vriend A.S. bij een verkeersongeval om het leven was gekomen. Met zijn wagen was hij eerder die dag ingereden op een vuilniswagen, nadat zijn remmen zouden gesaboteerd zijn.

Omdat u ervan overtuigd was dat er misdadig opzet in het spel was en daarenboven vreesde dat u ook het slachtoffer zou worden van een misdrijf, besloot u om Oekraïne te ontvluchten. Daarom begon u meteen met de organisatie van uw vlucht uit Oekraïne.

Op 21 december 2013 verliet u Oekraïne. In een Mercedes Vito vluchtte u via Polen en Duitsland naar België. U kwam op 23 december 2013 in België aan en nog diezelfde dag vroeg u voor het eerst asiel bij de daarvoor bevoegde instanties.

*Eveneens vroegen ook uw partner **S.A. (O.V. X)** en uw meerderjarige zoon **V.A. (O.V. X)** asiel bij de Belgische autoriteiten.*

In het kader van onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: uw intern paspoort, het intern paspoort van uw partner, de geboorteakte van uw jongste zoon, een artikel over een verkeersongeval, waarbij uw vriend A.S. om het leven kwam en 2 oproepingen vanwege de politie.

B. Motivering

U beroept zich voor onderhavige aanvraag op problemen naar aanleiding van de sedert eind november 2013 aan de gang zijnde onlusten in Kiev.

Als lid van de Partij van de Regio's, de partij van president Viktor Yanukovich, weigerde u om gehoor te geven aan de oproep van uw partij om op verschillende manieren op te treden tegen manifestanten. Welnu, er moet worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt om uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven elementen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u een essentieel aspect van het incident dat een uiterst voorname rol speelt in uw asielrelaas en bovendien de directe aanleiding zou geweest zijn voor uw vlucht uit uw herkomstland (CGVS, gehoorverslag dd.06.02.2014, p.5), niet aannemelijk hebt weten te maken. I

n casu betreft het de dodelijke aanslag tegen uw vriend A.S..

Blijkens uw opeenvolgende verklaringen ten overstaan van de asielinstanties, zou de genaamde A.S. in december 2013 om het leven zijn gekomen bij een verkeersongeval omdat de remmen van zijn voertuig werden gesaboteerd.

Zo moet vastgesteld worden dat u verklaart dat uw kennis Ar. u niet enkel van het ongeval zelf op de hoogte bracht, maar klaarblijkelijk meteen wist te melden dat het ongeval zou toe te schrijven aan sabotage van de remmen van de wagen van A.S. (CGVS, p.12), wat weinig aannemelijk te noemen is. Immers, indien A.S. daadwerkelijk het slachtoffer van een auto-ongeval werd doordat de remmen van het voertuig gesaboteerd waren, dan is het weinig aannemelijk dat dit slechts luttele uren na het ongeval reeds bekend zou zijn.

Er kan verondersteld worden dat een dergelijke sabotage enkel kan vastgesteld worden na een degelijk technisch onderzoek.

Dat dergelijke vaststellingen dermate snel zouden gedaan zijn, is inderdaad weinig aannemelijk te noemen, temeer daar u uitdrukkelijk verklaart (CGVS, p.12) dat u reeds 2 à 3 uur na het ongeval op de hoogte zou gebracht zijn.

U kunt trouwens niet verklaren waaruit bleek dat de remmen van de wagen van A.S. effectief gesaboteerd of gemanipuleerd waren (CGVS, p.12).

Op de vraag of er een onderzoek gebeurd is naar (de omstandigheden van) het ongeval, moet u trouwens ook erkennen dat u niet weet of dit het geval was.

Bovendien was u daar sinds die dag – 15 december – niet meer mee bezig, aangezien u vrijwel meteen startte met démarches om uw vlucht te organiseren en zich vooral hierop concentreerde (CGVS, p.12). Er werd u nogmaals gevraagd waarop u uw verklaring baseert, als zou de wagen van A.S. gesaboteerd zijn, waarop u verklaart dat er niet zoveel toeval bestaat in het leven (CGVS, p.13), wat eveneens weinig overtuigend kan genoemd worden.

U kan met andere woorden geen overtuigende en objectieve aanwijzingen geven dat de auto van A.S. gesaboteerd was.

Na uw asielgehoor liet u, via uw advocaat, een bewijsstuk aan het administratief dossier toevoegen (document 4: groene map). Het betreft een artikel over een verkeersongeval, waarbij een zekere A.S. betrokken raakte en dodelijk gewond werd.

Welnu, afgezien van de vaststellingen dat voormeld document een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is, en niet duidelijk is wie de bron is, moet worden opgemerkt dat uit het overlegde artikel op generlei wijze blijkt dat het voertuig van A.S. bij een ongeval betrokken raakte ten gevolge van enige sabotage, wat nochtans moet blijken uit uw verklaringen.

Welnu, op basis van uw verklaringen, waarmee u voormeld ongeval en de toedracht ervan niet aannemelijk kunt maken, en het overlegde stuk ter staving, moet geconcludeerd worden dat u een uiterst belangrijk aspect van uw asielrelaas, dat bovendien voor u de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw herkomstland, niet aannemelijk hebt kunnen maken.

De vaststelling dat het niet aannemelijk is dat A.S. bewust om het leven is gebracht door sabotage aan zijn wagen, ondermijnt dan ook in ernstige mate uw asielrelaas.

Verder moet opgemerkt worden dat u aspecten van uw asielrelaas situeert in een tijds kader dat niet te rijmen is met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zodat uw geloofwaardigheid verder ondergraven wordt.

U situeert de start van uw asielrelaas bij het begin van de volksopstand tegen het regime en de beslissingen van president Viktor Yanukovitsj.

Blijkens uw opeenvolgende verklaringen ging u op 21 november 2013 voor het eerst naar het Vrijheidsplein in de Oekraïense hoofdstad Kiev. U beweert dat u zich daar bevond sinds 10 uur 's ochtends (CGVS, p.6). Reeds op die dag zouden er volgens u onlusten geweest zijn (CGVS, p.6). Op de vraag of er op die dag ook reeds geweld werd gebruikt door de politie tegen demonstranten, beweert u dat er geen enkele dag voorbijging zonder incidenten. De speciale oproerpolitie, gekend onder de benaming Berkut, zou reeds op 21 november 2013 (hardhandig) tegen manifestanten hebben opgetreden (CGVS, p.6). Volgens u gebeurden de zwaarste incidenten met Berkut weliswaar op 22 en 23 november. Met name op 23 november zou Berkut zwaar gechargeerd hebben (CGVS, p.7). Gevraagd naar het aantal betogers op 21 november, verklaart u dat het er zowat 100.000 waren. U was in elk geval ter plaatse, want u was er persoonlijk getuige van hoe Berkut mensen zich liet ontkleden en toetakelde (CGVS, p.7).

Aan het eind van de bevraging omtrent de gebeurtenissen op 21 november, verklaart u dat u op deze dag omstreeks 10 uur op het eerder genoemde plein was en dat zich daar toen al veel meer dan 2.000 betogers bevonden (CGVS, p.7).

Welnu, uit meerdere geraadpleegde bronnen, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn. Zo zouden de, eerst vreedzame, protesten op het Vrijheidsplein begonnen zijn op de **avond van 21 november** en wel omstreeks **22u.00**. Hierbij verzamelden zowat **2.000 manifestanten** zich op voornoemd plein.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat **Berkut-eenheden** voor het eerst hardhandig optraden op **30 november 2013** en wel omstreeks **4 uur 's nachts**.

Er moet, aangaande de hiervoor opgesomde elementen, benadrukt worden dat diverse bronnen geconsulteerd zijn en opgenomen werden in het administratief dossier.

Welnu, de vaststelling dat uw verklaringen over meerdere elementen met betrekking tot de beginperiode van de volksopstand in Oekraïne dermate afwijken van de informatie uit meerdere geraadpleegde bronnen, dat uw geloofwaardigheid verder ondergraven wordt.

Immers, u verbindt het begin van uw problemen in uw herkomstland aan de gebeurtenissen aldaar sinds eind november 2013. Bijgevolg mocht verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van elementen die betrekking hebben op het begin van de volksopstand in Oekraïne, wat manifest niet het geval is. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid daadwerkelijk verder ondermijnd en wel in ernstige mate.

Voorts werd vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van aspecten die betrekking hebben op de evolutie van uw beweerde problemen.

Sinds 25 november 2013 zou u ondergedoken hebben geleefd en toen u op 15 december 2013 vernam dat uw vriend A.S. was omgekomen, was die informatie voor u de directe aanleiding om uw herkomstland te ontvluchten.

Er werd u gevraagd of u tussen 25 november – de dag dat u besloot onder te duiken – en 15 december – de dag dat u vernam dat A.S. diezelfde dag was omgekomen – nog contact had met deze laatste, waarop u verklaart (CGVS, p.10) dat dit het geval was en zelfs meer dan eens.

Welnu, of uw vriend A.S. in deze belangrijke en onzekere periode bedreigd werd, beweert u eerst niet te weten (CGVS, p.11).

Daarop werd u gevraagd of u A.S. expliciet een vraag inzake eventuele bedreigingen had voorgelegd. U stelt eerst dat A.S. zelf ook gevlucht was om vervolgens te beweren dat hij niets zou hebben meegemaakt of gemerkt in verband met (be)dreigingen, maar u merkt op dat A.S. een niet zo prominente rol binnen de partij speelde (CGVS, p.11).

Aangezien A.S. wel een goede vriend was, kon wel verwacht worden dat u zou weten waarom hij dan niettemin op de vlucht was gegaan, maar hieromtrent brengt u geen concrete elementen aan.

Elders uit uw verklaringen blijkt dat u samen met A.S. naar een Armeens restaurant ging. U moest er een tube met onbekende inhoud in de soep doen om aldus manifestanten te manipuleren, maar te elfder ure zag u daarvan af, hoewel deze beslissing u later mogelijk zwaar in de problemen bracht. De uitbater van het restaurant, een zekere Sa., kende u heel goed; zijn restaurant was voor u een tweede thuis (CGVS, p.11).

Aangezien u de genaamde Sa. dermate goed kende, werd u gevraagd of u bij hem naderhand informeerde of hij vragen over u kreeg of bedreigd werd, maar dat hebt u nagelaten; u instrueerde hem enkel zijn keuken dicht te houden voor buitenstaanders, maar waarom vertelde u hem er niet bij (CGVS, p.11).

Sinds uw aankomst in België zou uw vriend K., zowaar een belangrijke vriend die u hielp in de periode voorafgaand aan uw vlucht, u hebben laten weten dat u opgespoord wordt.

Op basis van welke informatie K. dit wist, weet u hoegenaamd niet (CGVS, p.14). Publieke opsporingsberichten worden enkel verspreid voor grote criminelen, maar hoe en via welk kanaal dan bij K. bekend raakte dat u opgespoord wordt, weet u niet (CGVS, p.14).

Evenmin weet u van uw vriend K. waarvoor of waarom u zou opgespoord worden (CGVS, p.14).

Welnu, de vaststelling dat u via nochtans zeer goede relaties, geen nadere informatie verzamelde over aspecten die te betrekken zijn op uw persoonlijke vrees, doet eveneens afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Met de in deze paragraaf genoemde A.S. (S.), Sa. (uitbater van het restaurant waar u klant aan huis was) en K., hebt of had u klaarblijkelijk een zeer goede band.

Gelet op hun betrokkenheid in uw problemen, gelet op de goede tot zeer nauwe banden met hen, gelet op de contacten die u met hen had, gelet op het belang van bijkomende informatie voor de inschatting van uw beweerde vrees, kon van u verwacht worden dat u bij hen inderdaad meer concrete informatie vergaarde.

De vaststelling dat u bij vertrouwenspersonen geen belangrijke of concrete informatie wist te vergaren, doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Na uw asielgehoor liet u, via uw advocaat, 2 oproepingen (documenten 5 en 6: groene map) toevoegen aan uw administratief dossier.

Afgezien van het feit dat het slechts kopieën betreft, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is, moeten volgende opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste, hoewel de oproepingen dateren van 26 december 2013 en 13 januari 2014 had u tijdens uw asielgehoor hoegenaamd nog geen weet van het bestaan ervan. U maakte er op geen enkel moment melding van tijdens uw asielgehoor.

Toen u eenmalig, doch uitdrukkelijk, werd gevraagd of u weet had van het bestaan van oproepingen van de politie, beweerde u dit niet te weten (CGVS, p.14).

Welnu, vanuit deze wetenschap is het wel uiterst opmerkelijk dat uw advocaat exact een week na uw asielgehoor een schrijven, met als bijlage betreffende oproepingen, richt aan het Commissariaat-generaal.

Hierdoor rijst het vermoeden dat de betreffende documenten niet authentiek zijn en werden gekocht. Hier kan aan toegevoegd worden dat documenten trouwens enkel bewijswaarde hebben indien ze worden overlegd ter ondersteuning van een geloofwaardig, plausibel en coherent relaas. Een ongeloofwaardig bevonden relaas kan niet verschoond worden door het louter overleggen van documenten.

Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg niet hersteld, wel integendeel.

Er kan ten slotte geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht van Oekraïne naar België.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in een enkele personenvoertuig van Oekraïne reisde (CGVS, p.3).

Uw reis leidde van Oekraïne, via Polen en Duitsland naar België (CGVS, p.3).

U verklaart uitdrukkelijk dat u aan de Poolse grens niet werd gecontroleerd (CGVS, p.3); enkel de chauffeurs stapten uit het voertuig en ze gaven u en uw gezinsleden enkel de instructie om te blijven zitten.

Met de betreffende chauffeurs werden hoegenaamd geen afspraken gemaakt over wat u in geval van controle moest doen of zeggen (CGVS, p.3).

De chauffeurs zouden de internationale paspoorten van u en de andere gezinsleden gedurende de reis hebben bijgehouden.

Wat betreft deze paspoorten verklaart u (CGVS, p.3) dat deze geen visum bevatten.

Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles plaatsvinden. Uit nog andere informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat dit zeker het geval is aan alle Poolse grensposten, waar de controles op dezelfde manier gebeuren en bij deze controles wordt elk voertuig gecontroleerd.

Aan uw verklaringen, als zou u zonder visum gereisd hebben én niet persoonlijk gecontroleerd zijn, kan dus weinig geloof gehecht worden.

U werd daarenboven geconfronteerd met betreffende informatie, maar u volhardt in uw verklaringen (CGVS, p.4).

Deze vaststelling is zwaarwichtig.

Niet enkel zijn uw verklaringen inzake uw binnenkomst in de Europese Unie weinig geloofwaardig, bovendien ontstaat aan de hand van dergelijk weinig geloofwaardige verklaringen het vermoeden dat u bewust uw internationaal paspoort, het reisdocument bij uitstek, achterhoudt voor de Belgische autoriteiten.

Bevestiging van deze inschatting werd daarenboven gevonden in uw verklaringen aangaande uw internationaal paspoort.

Immers, u verklaart (CGVS, p.4) dat het door uw toedoen is, dat u het bewuste reisdocument niet terug in handen kreeg; als u aan de chauffeurs (passeurs) gevraagd had om het terug te krijgen, had u het zeker teruggekregen.

U verklaart uw nalatigheid dienaangaande door te stellen dat u alleen bezig was met uw aankomst in België (CGVS, p.4), wat weinig overtuigt qua uitleg.

Weliswaar is het begrijpelijk dat uw behouden aankomst in het gastland belangrijk was voor uzelf en uw gezinsleden, maar dat u daarom dermate nalatig was inzake een uiterst belangrijk document, is weinig geloofwaardig, temeer u inzake andere documenten (interne paspoorten, de geboorteakte van uw jongste zoon en een lidkaart om uw lidmaatschap van een politieke partij te staven) kennelijk wel zorgvuldig handelde.

Bijgevolg blijft de inschatting overeind dat u daadwerkelijk bewust de reisdocumenten van uzelf en uw gezinsleden achterhoudt om aldus het bezit van een visum, uw moment van vertrek en de door jullie beschreven reisweg te verheimelijken.

Deze vaststelling bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Op basis van de voorgaande vaststellingen, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om deze eindbeoordeling in positieve zin te wijzigen.

U legt uw intern paspoort over, het intern paspoort van uw partner en de geboorteakte van uw jongste zoon. De documenten bevatten gegevens over jullie nationaliteit, identiteit en herkomst, wat hier niet betwist wordt.

U legt een lidkaart op uw naam neer van de Partij van de Regio's. Het document bewijst enkel dat u lid bent geweest van voormelde partij.

Voor de bespreking van het artikel in verband met de dood van uw vriend A.S. en de 2 oproepingen van de politie, wordt verwezen naar de eerder gedane vaststellingen.

Aangezien u, behoudens de hier besproken stukken, geen andere documenten overlegt, blijft de negatieve eindbeoordeling van onderhavige asielaanvraag ongewijzigd.

*Tot slot kan nog vermeld worden dat ook ten aanzien van uw partner **S.A. (O.V. 7.822.290)** en uw zoon **V.A. (O.V. 7.822.291)** een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich op dezelfde asielmotieven als uzelf beroepen.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 25 maart 2014 om de zaak vast te stellen voor een Nederlandstalige kamer met drie rechters.

De Raad stelt vast dat deze vraag niet gemotiveerd is.

Derhalve is er geen grond is voor behandeling van de zaak door een driedelige kamer in toepassing van artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van (zie p. 8) *"de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn"*, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 48,2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat de (zie p. 8) *"motivatie"* (sic) van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende, dat de commissaris-generaal machtsmisbruik heeft begaan en tevens heeft nagelaten om de verschillende elementen die verzoeker naar voor heeft gebracht, te onderzoeken.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal eveneens een manifeste beoordelingsfout begaan, werd het principe van goede administratie geschonden, alsook het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met naleving van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over bovenstaande artikelen en principes.

Wat het auto-ongeluk van A.S. betreft voert verzoeker aan dat hij heeft verklaard dat het om een nieuwe wagen ging, dat A.S. (zie p. 13) *"een pietje precies was, zodat een verklaring alsof een slecht onderhouden wagen onwaarschijnlijk zou zijn"* (sic) en dat *"zoveel toeval niet tot deze wereld zou behoren"*.

Hij wijst erop (zie p. 13) *"dat nergens wordt voorgehouden dat men zich heeft beroepen op technisch deskundigenrapport of expertise, hetgeen inderdaad langer zou geduurd hebben"* (sic), maar dat hij het nieuws vernomen heeft van Ar. en dat hij zich *"gelet op de context en het logische verloop van de gebeurtenissen"* (sic) geen vragen heeft gesteld.

Verzoeker laat gelden dat het voorgelegde artikel door de overheid werd opgesteld en dat het van het internet afkomstig is *"(zie p. 14) zodat hiervan geen papieren origineel bestaat"*; hij vindt het logisch dat de ware toedracht van het ongeval niet wordt vermeld, gezien het accident *"waarschijnlijk met medewerking minstens toelating van de overheid"* heeft plaatsgevonden.

Daardoor is het volgens hem niet aanneembaar dat enig bewijs zou kunnen worden gevonden, temeer gezien de leden van de Partij van de Regio's thans vervolgd worden.

Wat het tijdsverloop van de volksopstanden betreft, voert verzoeker aan dat de persbelangstelling en internationale belangstelling nog niet aanwezig was in het prille begin, (zie p. 15) *"zodat de bronnen niet noodzakelijk alles weergeven nopens het begin van de manifestatie"*. Hij stelt dat er ook (zie p. 15) *"optreden is van de ordediensten dat niet gemeld geraakt is in de bronnen zoals aangewend door het CGVS"* (sic).

Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat (zie p. 16) *"A.S. was gaan intrekken bij een vriendin omdat hij gevaar voelde en op die moment dacht buiten schot te kunnen blijven, zodat de bewering alsof er niets zou geweten zijn nopens een vlucht, één en ander niet klopt met het relaas"* (sic).

Hij stelt dat hij aan A.S. vertelde dat hij diende op te letten en zich thans herinnert dat (zie p. 17) *"A.A. vertelt had dat hij een uitheemse zeer dure giftige schorpioen gevonden had in diens bad"* (sic) en hij besluit *"dat dit strookt met de verklaring dat hij ingetrokken is bij diens vriendin, nu dit het waarom ervan verklaart"*.

Hij vindt het verder logisch dat hij niet meer gevraagd of verteld heeft aan de restauranthouder, gezien (zie p. 17) *“uit te nauwkeurige informatie de betrokkenheid zou blijken”* en hij *“direct verdacht zou zijn”*. Hij laat gelden dat K. in het telefoongesprek (zie p. 17) *“geen bijzonderheden kon geven”*, gezien info in de Oekraïense samenleving gewaardeerd wordt *“op basis van de al dan niet notoriteit van de betrokkene”*, waardoor men *“ofwel de info aanvaardt ofwel niet aanvaardt”* en *“daarbij van nature weinig vragen gesteld worden”*.

Verzoeker stelt dat het niet mogelijk was om aan de originelen van de oproepingen te geraken; hij laat gelden dat overigens nergens wordt gemotiveerd waarom de bewijswaarde van fotokopieën gering zou zijn.

Hij wijst erop dat hij tijdens zijn verhoor wél melding gemaakt heeft van het feit dat hij gezocht werd, maar dat hij pas later te weten kwam dat er effectief convocaties toegekomen zijn; hij wijt dit onder andere aan het feit dat het hem aan financiële middelen ontbreekt om zijn land van herkomst te contacteren.

Aangaande zijn vlucht, laat hij gelden dat (zie p. 19) *“ze verborgen reden”* (sic), dat *“het de taak van de passeur is om de grens over te gaan waarbij illegale methoden niet geschuwd worden”* en dat het niet uit te sluiten is dat men via corruptie of “geleende” identiteitsdocumenten de Europese Unie binnenkomt. Het zorgvuldig handelen inzake de andere documenten slaat volgens hem op documenten die men mee had tijdens de reis, terwijl de paspoorten afgegeven werden zodat het niet onlogisch overkomt dat men deze documenten niet onmiddellijk terugvraagt bij het einde van de reis, temeer gezien een internationaal reispaspoort geen document is dat men gewoonlijk hanteert.

Verzoeker stelt dat de informatie in administratief dossier betrekking heeft (zie p. 19) *“op grenscontroles via het luchtruim”*, zodat deze informatie niet van toepassing is op wegvervoer.

Hij wijst op rechtspraak van de Raad van State van 2 maart 1999 die volgens hem oordeelde dat *“het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden”* en rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 1 maart 2005 die oordeelde dat het verzwijgen van een asielaanvraag gecombineerd met het gebruik van een vals stuk gebruikt teneinde de asielaanvraag te verbergen, geen beletsel is voor erkenning tot vluchteling.

Verzoeker benadrukt dat er een lidkaart werd voorgelegd van de Partij van de Regio's en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij vertrouwd is met de werking van de partij.

Hij voert aan dat deze partij intussen de macht in Oekraïne verloren heeft en dat de president van de Russische Federatie op tv verklaard heeft dat de leden van voormelde partij vervolgd en zelfs vermoord worden.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift het artikel *“Party Regions of Ukraine's Dniprervovsk branch reports attacks on party members”* van Interfax van 26 februari 2014 waaruit zou blijken dat partijleden worden aangevallen.

Ten slotte wijst verzoeker erop dat hij van Yezidische origine is en dat de bescherming van deze Russische minderheid problematisch is. Voor een voorbeeld waar het behoren tot een minderheid al relevant werd bevonden, verwijst verzoeker naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie van 4 maart 1992.

Verzoeker vraagt aan de Raad om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het artikel *“Party Regions of Ukraine's Dniprervovsk branch reports attacks on party members”* van Interfax van 26 februari 2014.

Ter terechtzitting legt verzoeker een vertaling neer van voornoemd stuk.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stroken verzoekers verklaringen over het voorgehouden tijdsverloop van de gebeurtenissen niet met de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Verzoeker situeert de start van zijn problemen in zijn land van herkomst bij het begin van de volksopstand tegen het regime en de beslissingen van president Viktor Yanukovitsj.

Hij verklaarde op 6 februari 2014 op het Commissariaat-generaal dat er reeds op 21 november 2013 op het Vrijheidsplein in de Oekraïense hoofdstad Kiev onlusten waren, dat (zie het verhoorverslag, p. 6), dat er op die dag reeds geweld werd gebruikt tegen demonstranten door de speciale oproerpolitie "Berkut".

Verzoeker verklaarde dat hij persoonlijk getuige was van het feit dat de "Berkut" demonstranten zich deed ontkleden en toetakelde (zie het verhoorverslag, p. 7). Volgens verzoeker gebeurden de zwaarste incidenten met de "Berkut" op 22 en 23 november 2013 (zie het verhoorverslag, p. 7).

Op de vraag naar het aantal betogers op 21 november 2013, antwoordde verzoeker dat het er zowat honderdduizend waren en dat er omstreeks 10 uur 's ochtends al veel meer dan tweeduizend betogers waren (zie het verhoorverslag, p. 7).

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat verzoekers verklaringen niet stroken met de realiteit.

Zo begonnen de, eerst vreedzame, protesten op het Vrijheidsplein pas omstreeks 22 uur in de avond van 21 november 2013; hierbij verzamelden zowat tweeduizend manifestanten.

Uit die info blijkt dat "Berkut"-eenheden voor het eerst hardhandig optraden op 30 november 2013 omstreeks 4u 's nachts.

De blote beweringen in het verzoekschrift dat de pers en internationale belangstelling nog niet aanwezig was in het prille begin van de protesten, *"zodat de bronnen niet noodzakelijk alles weergeven nopens het begin van de manifestatie"*, en dat er ook *"optreden is van de ordediensten dat niet gemeld geraakt is in de bronnen zoals aangewend door het CGVS"*, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Het feit dat verzoeker het begin van zijn problemen in zijn land van herkomst verbindt aan de gebeurtenissen aldaar sinds eind november 2013 en hij verklaringen aflegde in strijd met voormelde informatie, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de aanslag op zijn vriend A.S. -nochtans de directe aanleiding voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst (zie het verhoorverslag, p. 5)-, niet aannemelijk kan maken, gezien (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker reeds luttele uren na het ongeval, met name verklaarde hij 2 à 3 uur na het ongeval (zie het verhoorverslag, p. 12), reeds op de hoogte was dat het ongeval toe te schrijven was aan sabotage van de remmen van de wagen van A.S. (zie het verhoorverslag, p. 12); (ii) verzoeker niet kon aangeven waaruit zou gebleken zijn dat de remmen van de wagen van A.S. effectief gesaboteerd of gemanipuleerd waren (zie het verhoorverslag, p. 12) en verklaarde niet te weten of er een onderzoek gebeurd is naar (de omstandigheden van) het ongeval gezien hij er sinds die dag niet meer mee bezig was (zie het verhoorverslag, p. 12).

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij heeft aangegeven dat het een nieuwe auto was, dat A.S. *“een pietje precies was, zodat een verklaring alsof een slecht onderhouden wagen onwaarschijnlijk zou zijn”* (sic) en dat zoveel toeval niet tot deze wereld zou behoren, stelt de Raad vast dat deze beweringen geen overtuigende en objectieve aanwijzingen zijn om te kunnen besluiten dat de auto van A.S. gesaboteerd was.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij het nieuws vernomen heeft van Ar. en dat hij zich *“gelet op de context en het logische verloop van de gebeurtenissen”* geen vragen heeft gesteld, merkt de Raad op dat van verzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij initieel geen kennis draagt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangaande het voorgelegde artikel, laat gelden dat het artikel door de overheid werd opgesteld, dat het van het internet afkomstig is *“zodat hiervan geen papieren origineel bestaat”* en dat de ware toedracht van het ongeval niet wordt vermeld, gezien het accident *“waarschijnlijk met medewerking minstens toelating van de overheid”* heeft plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat verzoeker slechts bevestigt dat uit dit artikel geenszins blijkt dat het voertuig van A.S. bij een ongeval betrokken raakte ten gevolge van sabotage.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker dit aspect van zijn asielrelaas, dat voor hem directe aanleiding vormde voor zijn vlucht uit zijn herkomstland, niet aannemelijk kan maken, wordt de geloofwaardigheid zijn asielrelaas verder aangetast.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte is van aspecten die betrekking hebben op de evolutie van zijn beweerde problemen.

Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij tussen 25 november 2013, zijnde de dag dat hij besloot onder te duiken, en 15 december 2013, zijnde de dag dat hij vernam dat A.S. diezelfde dag was omgekomen, meermaals contact had met A.S. (zie het verhoorverslag, p. 10); aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij niet wist of A.S. in deze periode bedreigd werd (zie het verhoorverslag, p.10), maar stelde nadien eerst dat A.S. zelf ook gevlucht was om vervolgens te beweren dat hij niets zou hebben meegemaakt of gemerkt in verband met (be-)dreigingen, gezien A.S. niet zo'n prominente rol binnen de partij speelde (zie het verhoorverslag, p. 11).

De Raad merkt tevens op dat blijkt dat verzoeker eveneens nagelaten heeft om te informeren bij de uitbater van het restaurant, een zekere Sa., of hij vragen over verzoeker kreeg of bedreigd werd, hoewel hij deze heel goed kende (zie het verhoorverslag, p. 11).

Verzoeker heeft eveneens nagelaten bij zijn vriend K. na te vragen op basis van welke informatie deze te weten was gekomen dat verzoeker opgespoord werd (zie het verhoorverslag, p. 14); verzoeker wist niet hoe en via welk kanaal bij K. bekend raakte dat hij opgespoord wordt (zie het verhoorverslag, p. 14), noch wist hij van zijn vriend K. waarvoor of waarom hij zou opgespoord worden (zie het verhoorverslag, p. 14).

Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt dat verzoeker verklaarde dat A.S. bij een vriendin is gaan verblijven omdat hij gevaar voelde en het aldus niet correct is dat hij niets zou weten omtrent diens vlucht, verwijst de Raad naar verzoekers verklaringen hieromtrent tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, alwaar hij eerst verklaarde niet te weten of A.S. werd bedreigd, vervolgens verklaarde dat A.S. was gevlucht, maar dat hij geen bedreigingen had meegemaakt.

Het feit dat verzoeker tevens verklaarde dat A.S. bij een vriendin is gaan verblijven omdat hij gevaar voelde, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het logisch is dat hij niet meer gevraagd of verteld heeft aan de restauranthouder, gezien *“uit te nauwkeurige informatie de betrokkenheid zou blijken”* en hij *“direct verdacht zou zijn”* en waar hij stelt dat K. in het telefoongesprek *“geen bijzonderheden kon geven”*, gezien info in de Oekraïense samenleving gewaardeerd wordt *“op basis van de al dan niet notoriteit van de betrokkene”*, waardoor men *“ofwel de info aanvaardt ofwel niet aanvaardt”* en *“daarbij van nature weinig vragen gesteld worden”*, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker wél degelijk kan worden verwacht dat hij er alles doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan

redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad hecht ook geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisweg.

Uit zijn verklaringen blijkt dat (zie het verhoorverslag, p. 3) hij in een zelfde personenvoertuig van Oekraïne via Polen en Duitsland naar België reisde, dat hij aan de Poolse grens niet werd gecontroleerd (zie het verhoorverslag, p. 3), dat met de chauffeur geen afspraken werden gemaakt over de te volgen handelwijze in geval van controle (zie het verhoorverslag, p. 3), dat de chauffeur de internationale paspoorten die geen visum bevatten, bijhield (zie het verhoorverslag, p. 3).

De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis omstandig kan toelichten.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles plaatsvinden en dat dit zeker het geval is aan alle Poolse grensposten, waar de controles op dezelfde manier gebeuren en bij deze controles elk voertuig wordt gecontroleerd.

Dat verzoeker geen praktische afspraken gemaakt had met de smokkelaar aangaande eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat bedoelde informatie enkel betrekking heeft op grenscontroles van personen die per vliegtuig reizen en niet van toepassing is op reizen over de weg, stelt de Raad vast dat het administratief dossier een antwoord bevat op de vraag "*Hoe wordt personenverkeer per auto of bus gecontroleerd aan de Poolse Eu buitengrens?*": uit deze informatie blijkt dat elk voertuig wordt gecontroleerd, dat de reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en dat het voertuig doorzocht wordt om te controleren op verstekelingen en smokkelwaar.

De enkele beweringen van verzoeker in zijn verzoekschrift dat "*ze verborgen reden*", dat het de taak van de passeur is de grens over te steken waarbij illegale methoden niet geschuwd worden, dat het niet uit te sluiten is dat men via corruptie of "geleende" identiteitsdocumenten de Europese Unie binnenkomt, doet dan ook geen afbreuk aan bedoelde informatie.

Ook verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg keren zich tegen zijn geloofwaardigheid. Het vermoeden rijst dat verzoeker zijn reispaspoort, waarvan hij verklaarde dat hij het niet heeft teruggevraagd aan de smokkelaars (zie het verhoorverslag, p. 4), achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

De twee neergelegde oproepingen kunnen verzoekers ongeloofwaardigheid niet herstellen.

Vooreerst betreffen deze stukken slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Bovendien blijkt dat alhoewel deze convocaties dateren van respectievelijk 26 december 2013 en 13 januari 2014, verzoeker hiervan tijdens zijn verhoor op 6 februari 2014 op het Commissariaat-generaal geen melding van maakte; op de vraag of hij weet had van het bestaan van oproepingen van de politie, antwoordde hij dit niet te weten (zie het verhoorverslag, p. 14).

Het feit dat verzoeker tijdens dit gehoor voorhield dat hij gezocht werd, zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeker pas na het verhoor te weten kwam dat er effectief convocaties toegekomen waren en deze onwetendheid wijt aan het feit dat hem de financiële middelen ontbreken om zijn land van herkomst te contacteren, antwoordt de Raad dat het aan verzoeker toekomt om -desgevallend via de telefoon, per post, via e-mail, via Skype, via Facebook-informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van essentieel belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Bovendien verklaarde verzoeker (zie "Vragenlijst" van 6 januari 2014, vraag 3.5) dat hij vanuit België contact had opgenomen met K. zodat hij blijkbaar wél de mogelijkheid had om zijn land van herkomst te contacteren.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat er een lidkaart werd voorgelegd van de "Partij van de Regio's", dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij vertrouwd is met de werking van deze partij, dat deze partij intussen de macht in Oekraïne verloren heeft en dat de president van de Russische Federatie op tv verklaard heeft dat de leden van voormelde partij vervolgd en zelfs vermoord worden. Hij voegt bij zijn verzoekschrift het artikel "*Party Regions of Ukraine's Dniprervovsk branch reports attacks on party members*" van Interfax van 26 februari 2014 waaruit zou blijken dat partijleden worden aangevallen.

Ter zitting legt hij een vertaling van dit stuk naar de taal van de rechtspleging neer.

De Raad stelt vast dat uit dit artikel niet blijkt dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn met lidkaart van de "Partij van de Regio's", op zich volstaat is om te besluiten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit de "*COI Focus: Oekraïne: Informatie over de actuele situatie in Kiev, in het bijzonder op het vlak van veiligheid en/of geweld*" van 8 april 2014, door de commissaris-generaal toegevoegd aan zijn verweernota, blijkt tevens dat UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op individuele basis moet worden beoordeeld.

Waar verzoeker nog aanstipt dat hij van Yezidische origine is en dat de bescherming van deze Russische minderheid problematisch is, beperkt hij zich tot een ongestaafde bewering over de bescherming van Russische minderheden en een verwijzing naar (gedateerde) rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie van 4 maart 1992.

De Raad is van oordeel dat verzoeker nalaat na zijn beweerde vrees omwille van zijn Yezidische origine, aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE